

SCENARIUSZ APELU POŚWIĘCONEGO PREZENTACJI KANDYDATA NA PATRONA – HENRYKA SIENKIEWICZA

Prowadzący

Witamy wszystkich zebranych, a więc rodziców, nauczycieli oraz uczniów naszej szkoły na spotkaniu, na którym chcielibyśmy przybliżyć sylwetkę wielkiego polskiego pisarza i patrioty – Henryka Sienkiewicza.

Na program naszego apelu składa się wywiad z pisarzem oraz prezentacja postaci z sienkiewiczowskich powieści.

Zapraszamy do obejrzenia.

WYWIAD

Dziennikarz: Witam Pana serdecznie! Miałam wrażenie, że wygląda pan trochę inaczej....

H. Sienkiewicz: Witam Panią. To tylko plotki zazdrośników...

Dziennikarz: Czas niestety nas goni, przejdźmy więc do rzeczy. Ogląda nas wiele dzieci,

czy mógłby Pan przybliżyć nam swoje dzieciństwo?

Sienkiewicz: Urodziłem się w Woli Okrzejskiej na Litwie w 1846 roku jako Henryk Adam Aleksander Pius. Wkrótce z rodzicami opuściłem Litwę i znalazłem się w Warszawie. Jako dwunastolatek zacząłem uczęszczać do gimnazjum...

Dziennikarz: Jakie studia pan skończył?

Sienkiewicz: Studiowałem prawo, następnie medycynę, aby ostatecznie trafić na wydział filologiczny. Niestety, żadnych studiów nie udało mi się ukończyć...

Dziennikarz: Kiedy nastąpił Pana debiut literacki?

Sienkiewicz: Była to powieść *Na marne*, która ukazała się w 1872 roku, wydałem wówczas również *Humoreski* z teki *Worszyły* pod pseudonimem *Litwos*.

Dziennikarz: Jak wiem, wiele pan podróżował. Proszę powiedzieć, gdzie pan bywał?

Sienkiewicz: Byłem w większości państw europejskich, ponadto jako korespondent „*Gazety Polskiej*” poznawałem Stany Zjednoczone Ameryki Północnej, byłem też w Afryce.

Dziennikarz: Czy angażował się pan w działalność polityczną związaną ze szkolnictwem?

Sienkiewicz: Tak, w 1901 roku wystąpiłem z odezwą w sprawie polskich dzieci we Wrześni, rozpoczynając kampanię przeciwko nadużyciom władz pruskich. Napisałem również list otwarty do rosyjskiego ministra w sprawie przywrócenia polskiego szkolnictwa.

Dziennikarz: Czy został pan zauważony poza Polską?

Sienkiewicz: Tak, otrzymałem order Legii Honorowej przyznany przez rząd francuski, przyjęto mnie w poczet Serbskiej Akademii Nauk i rzymskiej „*Arkadii*”. A w Polsce, z okazji 25-lecia pracy otrzymałem majątek ziemski *Oblęgorek*, koło Kielc...

Dziennikarz: Wróćmy do naszej rozmowy...

Sienkiewicz: Najbardziej prestiżową nagrodę otrzymałem w 1905 roku, gdy zostałem laureatem literackiej Nagrody Nobla za „wybitne osiągnięcia w dziedzinie literatury i za powieść *„Quo vadis?”*”

Dziennikarz: Co pan robił w latach pierwszej wojny światowej?

Sienkiewicz: Wyjechałem do Szwajcarii, gdzie zajmowałem się działalnością

publicystyczną, polityczną i charytatywną, organizowałem między innymi Komitet Pomocy Ofiarom Wojny w Polsce.

Dziennikarz: I ostatnie już pytanie: Niektórzy uważają, że pana powieści to gotowe scenariusze na potrzeby filmu.

Sienkiewicz: I ja tak myślę, bo chociaż film to młoda dziedzina sztuki, to Francuzi i Włosi sfilmowali „Quo vadis?” już w 1913 roku...

Dziennikarz: Dziękujemy panu za wizytę w naszej szkole i za ciekawa rozmowę.

Sienkiewicz: Dziękuję za zaproszenie.

Chór śpiewa na melodię piosenki Czerwonych Gitar „Kto za Tobą w szkole ganiał”

Dzięki komu świat przeczytał

O rozterkach Latarnika?

Czy Ty powiesz mi?

Dzięki komu my, Polacy,

Wiemy, kim byli Krzyżacy?

TY, to właśnie TY!

Tak dużo napisałeś

Różnych książek chyba sto!

Tak bardzo się starałeś...

A my dziś możemy czytać to!

Dzięki komu Jerzy Hoffman

Wielkim reżyserem został?

Czy TY powiesz mi?

A Jerzy Kawalerowicz

Dzięki komu znów film zrobił?

TY, to wszystko TY!

Tak dużo napisałeś...

Dzięki komu świat się wzruszył,

Błądząc W pustyni i w puszczy?

Czy TY powiesz mi?

A ci, którzy talent mieli,

Losu Janka uniknęli?

TY, to znowu TY!

Tak dużo napisałeś...

Prowadzący

—

A teraz zapraszamy do wspólnej zabawy. Koledzy z klasy VI zaprezentują kilka postaci z sienkiewiczowskich utworów, a pozostałych uczniów prosimy o odgadywanie ich imion.

Staś Tarkowski „*W pustyni i w puszczy*”

Ten chłopak zupełnie bez mamy i taty
przemierzał kontynent, daleko od chaty
i chociaż się lękał, odważną miał minkę,
bo przecież ochraniał maleńką dziewczynkę.
Gdy został porwany w słonecznej Afryce,

przejechał wielbłądem na wskroś piaskownicę.

Z upałem i z zimnem tam walczyć się starał

bo ta piaskownica się zowie Sahara...

A potem uciekał, przez wydmy i chaszczę,

i zwierząt królowi zaglądał raz w paszczę...

Przedzierał się dzielnie przez krzaki i knieje

i wrócić do domu miał ciągle nadzieję.

I wrócił, i wytrwał, i mu się udało.

Choć czasem nie wszystko się dobrze składało.

A teraz właściwe wyciągnij już wnioski:

Kto wszystko to przeżył? To Stasiu Tarkowski.

Nel Rawlinson „W pustyni i w puszczy”

Odważna i dzielna, co tu kryć!

Choć czasem szeptała: ja chcę pić!

Do zwierzą szczęśliwą miała dłoń.

I przyznać to musiał nawet słoń!

To ona pokazała każdej polskiej dziewczynie,

jak chodzić należy, żeby przejść przez pustynię...

To ona osiągnęła w końcu bardzo ważny cel –

- odnalazła swego tatę śliczna, mała dzielna Nel...

Dziewczynka, dziewczynka, każdy wie,

Maleńka ślicznotka, Nel się zwie!

Zbyszko z Bogdańca „Krzyżacy”

Kiedy wciskasz wciąż klawisze,
kiedy bawisz się swą myszką,
pomyśl czasem o rycerzu,
który nie dał się opryszkom.
Kiedy szedł pod topór kata,
smutna była jego buźka,
jednak go uratowała
młoda dama – Danuśka...
Ale potem ją porwali,
gdy na wojnie był, w swej pracy.
Przyjechali, podpalili,
źli to ludzie – Krzyżacy...
I umarła tam Danuśka...
Który Krzyżak jej to zrobił?
O to rycerz już nie pytał,
pod Grunwaldem ich pobił...
Kiedy wciskasz znów klawisze,
kiedy bawisz się swą myszką,
pomyśl czasem o rycerzu,
co nazywał się Zbyszko...

Janko „*Janko Muzykant*”

Dawno temu, ale prawda...
Mieszkał sobie w jednej z wiosek
mały, chudy, biedny, słaby,
ale dobry bardzo chłopiec...
On uwielbiał słuchać dźwięków
i muzyki oczywiście,
lecz nie było wtedy radia –
czy w to uwierzylibyście?
Lecz usłyszał kiedyś skrzypki,
które mieli gdzieś we dworze.
I pomyślał, że też chciałby,
i pomyślał, że nie może...
Jednak poszedł, wziął do ręki,
choć bał się przez chwilę,
wtedy wolny był jak gołąb
i szczęśliwy jak motylek...
Chciał wydobyć jakieś dźwięki,
pragnął zagrać bardzo ładnie,
potem ktoś go zauważył
i pomyślał, że coś kradnie.
Nikt nie poznał w nim talentu,
w szczerą chęć nikt nie wierzył.
Wyznaczono straszną karę,
której Janko już nie przeżył...
Dawno temu, ale prawda...
żył raz chłopiec – ryzykant,

który umarł za muzykę
zwał się Janko Muzykant...

Pan Wołodyjowski „Trylogia”

„W stepie szerokim...”
tak pieśń się zaczyna
o rycerzu niewielkim
i o jego czynach.
Bił się rycerz ten z wrogami,
choć był bardzo, bardzo niski,
jednak tym się nie przejmował,
zawsze pokonywał wszystkich...
„Mały Rycerz” – tak go zwano,
świetnie władał swoją szablą
i każdego wroga kraju
przekazywał w darze diabłom...
Kilku świetnych miał przyjaciół,
z których jeden bardzo wyrósł .
Drugi bardzo był przystojny
oraz piękną miał wybranekę...
Wszyscy bardzo go lubili
i Skrzetuskim zwali Jankiem...
Jeszcze jeden był przyjaciel,
z którym przygód przeżył wiele,
lecz to inna już historia,

a więc o tym za chwilę...
Mały Rycerz, wielki człowiek,
taki był i z tego słynął,
bronił zawsze swej Ojczyzny
i na polu bitwy zginął...
Teraz trochę pogłówkujcie,
znowu wyciągnijcie wnioski:
„Pieśń o Małym Rycerzu”
to o Wołodyjowskim...

Pan Zagłoba „Trylogia”

Wielka postać, wielki rycerz,
który zawsze chciał być górą,
więc przewyższał całą resztę
przede wszystkim posturą...
Lubił sobie podjeść dużo,
lubił sobie podjeść często...
W ciężkiej walce z półmiskami
każdy poznał jego męstwo...
W głowie mnóstwo miał oleju
i dowcipu rubasznego,
dzięki czemu w pole wywiódł
nawet Rocha Kowalskiego!
Był to pierwszy pacyfista,
wiele istnień uratował!

Kiedy trzeba było walczyć,
on się bardzo dobrze chował!
On diamentem był rycerstwa,
jego dumą i ozdobą!
I w ten sposób, moi drodzy
poznaliście się z Zagłobą.

*Chór śpiewa „Hymn sienkiewiczowski” na melodię
„Zawsze niech będzie słońce”*

Zawsze niech będzie „Potop”
I „W pustyni i w puszczy”,
Zawsze „Janko Muzykant”
I „Quo vadis?” co dnia.

Zawsze „Ogniem i mieczem”
I „Pan Wołodyjowski”,
Zawsze smutny „Latarnik”
I „Krzyżacy” i ja...

Opracowała: *mgr Iwona Gawdzik*